

Onze bidstonden

“Volhardt in het gebed.”

Kolossenzen 4:2

We kunnen niet genoeg aandringen op het belang van gemeentelijke bidstonden en het voorrecht daarbij rondom de Heer samen te komen. Want we kunnen door onze smekingen, gebeden, voorbiddingen, dankzeggingen onze afhankelijkheid jegens God betuigen. We kunnen samen onze zwakheid voelen en erkennen dat we bewaard, ondersteund en bemoedigd moeten worden; bewaard in de waarheid, de liefde, de volharding en hoop.

We worden vermaand zonder ophouden te bidden. Deze vermaning is tot iedereen persoonlijk gericht, maar ze is ook van toepassing op het gemeenschappelijke gebed. Gebeden voor alle broeders en zusters, het gemeentelven, het getuigenis van God en voor alle mensen. Wat zijn er veel noden en onderwerpen voor het gebed! Het onophoudelijke gebed zou ons meer moeten samenbrengen in onze bidstonden. Zou het feit dat we samenkomen rondom dezelfde Heer, met allen die door Hem geliefd worden, ons hart niet moeten aantrekken? Hoe komt het dan dat bidstonden over het algemeen zo weinig bezocht worden? Ligt de oorzaak daarvan bij onszelf? Wordt er bij ons iets van die lautheid uit Laodicea gevonden? Laten we dit dan erkennen en ons erover verootmoedigen, opdat onze harten weer mogen gaan branden zoals bij de Emmaüsgangers.

Als voorbereiding voor de bidstond kunnen wij ons afvragen voor welke onderwerpen, behoeften, personen gebeden kan worden. En hebben wij vrijmoedigheid deze onderwerpen aan anderen mee te delen? Kunnen wij in eenvoud bidden wat wij op het hart hebben? Want iedereen kan bidden! Hebben we nooit ervaren dat een eenvoudig gebed van enkele woorden voor een bepaald onderwerp - maar een gebed dat uit het hart kwam - uit het hart van allen leek te komen?

Het is goed dat onderwerpen van gebed, die één of meerdere broeders hebben, worden bekendgemaakt voordat de samenkomst begint. Zodoende worden allen geoefend voordat men gaat bidden. Want het gebeurt soms, vooral in grotere gemeenten, dat velen het als een verrassing ervaren als in een gebed plotseling gesproken wordt over het heengaan of de ziekte van een broeder of zuster, waarvan men niet op de hoogte was. Als dan ook nog de naam niet duidelijk wordt

uitgesproken of niet wordt verstaan, moet men *na* de bidstond nog navragen over wie het nu eigenlijk ging.

Het is goed dat broeders die voor speciale behoeften willen bidden, deze niet zo bekende gebedsonderwerpen voor de aanvang in enkele woorden uitleggen. Daardoor worden deze gebedsonderwerpen deel van het geheel. Iedereen wordt er daardoor bij betrokken en allen kunnen daardoor gericht meebidden.

Het is voorgekomen dat er een bidstond werd gehouden voor een speciale moeilijkheid of beproeving in de gemeente. Doordat dit vooraf bekend was gemaakt, kwamen er meer broeders en zusters dan normaal. Men ging nadien naar huis met het gevoel van de tegenwoordigheid van de Heer en grote vertroosting. Iedereen had deze moeilijkheid in Zijn handen overgegeven.

Het is jammer dat er niet vaker mededelingen en berichten worden doorgegeven over het werk van de Heer. Wij zouden dan worden aangespoord om meer voor de gemeenten te bidden en te strijden in onze gebeden, met het oog op hen die in strijd en moeite zijn (Ef. 6:18).

Maar ook hierbij moeten wij eerst onze eigen harten onderzoeken. Hebben wij de eerste liefde niet verlaten, zoals dat het geval was te Efeze? In hoeverre hebben wij de liefde en de broederliefde bewaard? Dragen wij elkaars lasten? Openen wij onze harten voor onze broeder en zusters, doordat wij belangstelling hebben voor hun moeilijkheden en vreugden, en verdragen wij elkaar in liefde? Als dat zo is, dan zal het hart daarover spreken in de bidstond.

Het gebed zou niet een snelle opsomming moeten zijn van een lange rij van noden. Het gevaar is dan groot dat het een opsomming is uit het geheugen en niet een oefening van het hart. Anderen zullen het genoemde snel vergeten. David zei: *“Eén ding heb ik van de HERE gevraagd, dit zoek ik”* (Ps. 27:4). God herinnert Zich de gebeden die wij voor Hem uitspreken. Moeten wij ze dan ook niet in herinnering kunnen brengen, opdat onze harten voorbereid worden om de zegen te ontvangen die wij gevraagd hebben?

We kunnen er in dit verband ook aan denken om de gebeden niet te lang te maken. Het is soms moeilijk aan het eind van de dag de aandacht erbij te houden, als men een lange woordenstroom hoort. Er is, als we de gebeden kort en gericht houden, ook meer gelegenheid voor rustpauzes waarin het gebed kan bezinken bij de toehoorders. In de samenkomsten is altijd het gevaar van een bepaalde sleur, een gebrek aan eenvoud en soms van afhankelijkheid van de Geest. Laten we niet te kritisch zijn, alleen onszelf beoordelen en elkaar verdragen. Laten we de ‘walmende vlaspit’ niet uitdoven, maar zachtjes aanblazen en beschermen om door dit zachte licht de harten meer te laten gloeien.

Wij mogen de Heer danken voor alle zegeningen die Hij ons heeft gegeven in en door onze bidstonden. Niet vanwege onszelf, maar om Wie Hijzelf is. Wij mogen *“op elkaar acht geven tot aanvuring van liefde en goede werken; en laten wij onze eigen bijeenkomst niet verzuimen”* (Hebr. 10:24-25).

Ik ben de Heer dankbaar dat ik de bidstonden al meer dan 60 jaar mocht bijwonen. Ik heb er steeds meer van genoten en er de noodzaak van gevoeld. Vooral de jongeren moet de bidstonden niet verzuimen.

Oorsprong: *Le Messenger Évangélique* 1970-212

Titel: Nos réunions de Prières

Oude Sporen 2011

